

Та тебе клетa оставихъ
 За първо чедo да жалишъ!
 Но кълни, майко, проклинай
 Тазъ черна турска прокуда . . .

Бързо се разнесоха тия стихове изъ простора, минаха рѣката и стигнаха турската махала. Всички отъ бѣлѣнката омаяни зяпнаха, сладко унесени. Всичко тамъ онемѣ, вкамени се. На бѣлѣнката вече нѣмаше жени, момичета, деца, а нѣкакви магьосани същества, съ замръзли движения, като изваяни отъ мряморъ.

Най-напредъ се освѣсти вуйна попадия и схвана безкрайното нещастие, което можеше да врѣхлети нейния домъ. Турцитѣ качваха на бѣсило, или въ най-добъръ случай пращаха на заточение въ далечни страни за една бунтовна дума, ако е неволно изречена. А сега нейния синъ пѣше най-страшната пѣсенъ, най-бунтовната и то открито предъ цѣлия градъ.

Ужасъ смрази езика и устата на вуйна попадия. Тя искаше да извика на Лазаря да го спре, но не можеше. Едва успѣ да размаха рѣце къмъ него, да му внуши да млъкне. Напразно! Той редѣше, пѣше пѣсенъта безъ прекъсване, безъ да изпусне нѣщо. Ами ако сега мине нѣкой турчинъ, нѣкое заятие, нѣкой забитъ? Тѣ всички разбираха български . . . По едно време едва се изкъртиха отъ вуйната уста тия думи:

— Млѣкни, бре Лазаре, слезъ отъ тамъ, бре чедo!
 Олеле, загинахме, отидохме си, мамичкооо!

А Лазаръ вика ли, вика.

На срещния брѣгъ се вече набраха турчета и смирено слушаха омайната мелодия на тая нова пѣсенъ. Ето и преходящи турци се спрѣха. Мжчеха се да проникнатъ въ смисъла, но не можеха, защото тѣ разбираха само мѣстното българско наречие. Метафоричнитѣ изрази и думитѣ, които се рѣдко употрѣбяваха, бѣха тъмни за тѣхъ. Тѣ не можеха да схванатъ съдържанието на пѣсенъта, която за първи пѣть чуваха.